8 bl. : 1 Fr. weekblad voor de jeugd

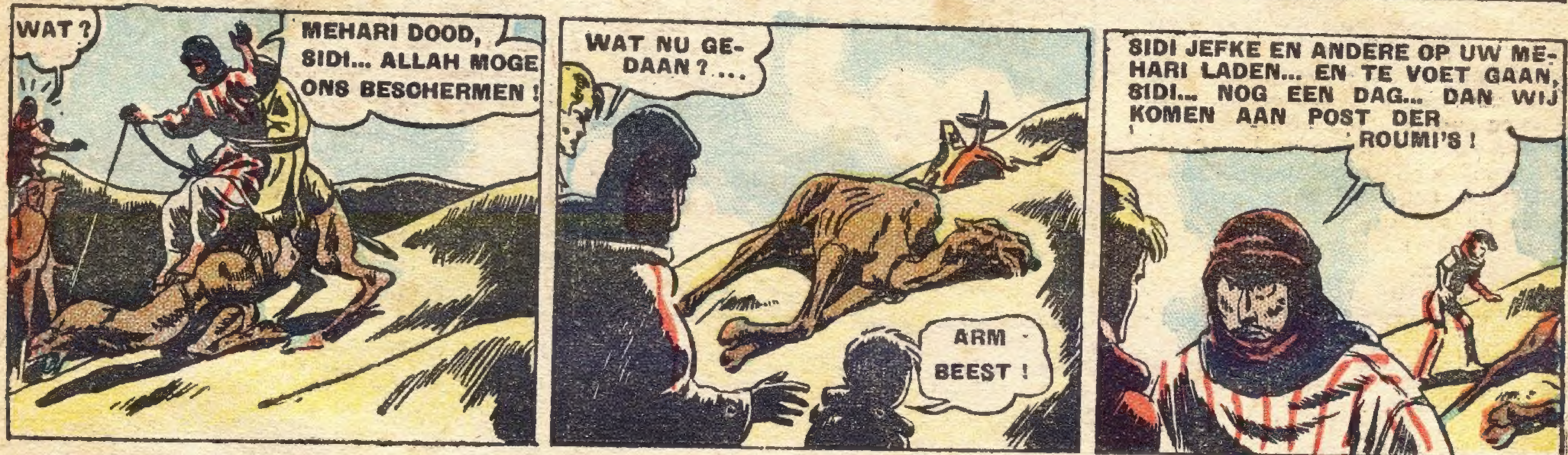
Robbedoes

5e JAARGANG. - Nr. 2. - Afl. 207.
14 JANUARI 1943.

Robbedoes, Ommeganckstraat 21, Antwerpen. - Abonnement : per kwartaal 12 fr. - per halfjaar 23 fr. - per jaar 45 fr. - Postcheckrek. J. Dupuis, Zonen & Co., Nr. 3621.59.

Robbedoes VLIEGER

VRAGENBUS

TELEGRAM VAN DE WEEK. — Listige **Slang V 3565** werd door het zetduiveltje als leider van het 24e Eskader aangesteld, terwijl zijn Eskader in werkelijkheid het nummer 240 draagt. — **Duikende Valk V 3123** wordt verzocht te noteeren, dat de vleugelbreedte van de Fiat CR 42 niet 8,70 m. maar wel 9,70 m. bedraagt. Ook deze vergissing kan op het aktief van het zetduiveltje worden geplaatst. — Robbedoes verkoopt geen modelvliegtuigmateriaal, **Duikende Arend V 3426** en kan u dus ook geen catalogus toesturen. — Bouwplannen en materiaal voor vliegmodellenbouw zijn verkrijgbaar bij de Modelvliegtuig Centrale, Dumortierlaan 14, Knokke, **De Wolf V 3780.** — **Luitenant Thompson V 3627** kan misschien een Eskader oprichten samen met Noel Balthazar, Priesterstraat 137 ; Nicaise Robert, Wellinckstraat 1 ; Eloot René, Wellinckstraat 1 ; Corrijn Roger, Priestersstraat 253 ; Geeraert Jan, Narcisstraat 15 ; Van de Sype Roger, Nijverheidslaan 174 ; en Bartolomé Robert, Nijverheidslaan 212. Zoodra dit Eskader opgericht is, wordt hij verzocht, de lijst met de stamnummers van zijn vliegers in te sturen, waarna hij onmiddellijk tot Eskaderleider zal aangesteld worden en zijn Eskader aangenomen wordt. — **Kap. G. Washington V 3621** mag een Eskader oprichten. Het nummer van dit Eskader kan echter slechts medegedeeld worden, als we hier de lijst met de stamnummers van de vliegers (8 in totaal), waaruit het Eskader bestaat, ontvangen hebben. Zorg daar dus spoedig voor. — Speciaal voor **Jan Van Goethem V 3777**, die vergeten heeft, een deknaam op te geven, zal binnenkort het morse alfabet nog eens gepubliceerd worden. — Aan **Kapitein D'Hoore 918** wordt eervol ontslag verleend als Groepleider. De Alg. Leider dankt hem van harte voor de diensten, die hij aan de Robbedoes Vliegclub bewezen heeft. — Het vakje « ...e Luchteskader » moet ingevuld worden door den leider van het Eskader, waarvan u deel uitmaakt, **Lachende Vos V 3730.** — **North American V 3698** moet zich in verbinding stellen met Groepleider Gaston Hollemeersch, Van Dijckstraat 6, Oostende Steene. die hem in een Eskader zal inlijven. Het gevraagde adres staat in deze rubriek (zie hierboven) vermeld.

SP. PILOOT V 2947. — Te Ninove zijn er twee Eskaders : het 280e onder leiding van Modest Simon, Nederwijk 60, en het 284e onder leiding van Willy Van Vaerenberg, Brusselstraat 161. Een Eskaderleider moet om de week zijn Eskader samenroepen in bouw- of studievergadering. Over deze vergaderingen moet dan om de maand een verslag ingestuurd worden. De Eskaders mogen ook uitstapjes doen.

BLAUWE SPERWER V 3674. — We weten door ondervinding, dat het niet mogelijk is de vergaderingen bij te wonen van een Eskader, dat niet in de woonplaats van de leden ervan gevestigd is. Voor u en uw vrienden zou het zeer lastig zijn, b. v. de vergaderingen te Leuven te gaan bijwonen. We raden u daarom aan, al uw krachten in te spannen om in uw woonplaats een Eskader op te richten.

BELANGRIJK BERICHT

Nieuwe leden worden verzocht, bij hun aanvraag om lid te worden van de R. V. C. niet te vergeten, hun geboortedatum op te geven. Robbedoes Vliegers, die nagelaten hebben, dit te doen, worden verzocht, deze vergetelheid onmiddellijk te herstellen.

WIJ VERNEMEN...

☞ Dat het thans dertig jaar geleden zou zijn, dat twee Bulgaarsche vlieger-officieren voor het eerst in de wereldgeschiedenis een vliegtuig voor oorlogsdoeleinden gebruikten, n. l. in den Balkanoorlog, welke in 1912 was uitgebroken.

☞ Dat de Portugeesche Luchtvaartmaatschappij Aero Portuguesa in de acht jaren van haar bestaan tusschen Lissabon en Noord-Afrika 945 vluchten zou hebben afgelegd, waarvan de totale afstand 447.980 Km. zou bedragen, en dat door deze maatschappij daarbij 3728 passagiers en 108.842.000 Kgr. vracht, waaronder 17.852.000 Kgr. post, zouden zijn vervoerd.

☞ Dat uit Rome wordt gemeld, dat men, om tegemoet te komen aan de steeds stijgende verkeersbehoeften tusschen Italië en de zuidoostelijke landen van Europa, een nieuwe luchtverbinding in het leven heeft geroepen tusschen Venetië en Boekarest.

☞ Dat het door de P. A. A. en de T. W. A. bestelde verkeersvliegtuig, de Lockheed Constellation, in Juni a. s. geleverd zal kunnen worden ; dit toestel biedt plaats aan 57 passagiers en heeft een bemanning van 7 koppen. Het wordt uitgerust met 2500 pk. 18-cyl. Wright Cyclone motoren. Vliegbereik 6400 Km. Maximum snelheid 550 Km./u. en kruissnelheid 455 Km./u.

☞ Dat de Zweedsche regeering de toelating verkreeg, het nieuwe Duitsche schoolvliegtuig Bücker Bü 181 Bestmann in licentie te bouwen. Dit toestel zal in Zweden nagebouwd worden en dienst doen als schoolvliegtuig voor beginnelingen bij de Zweedsche Luchtmacht.

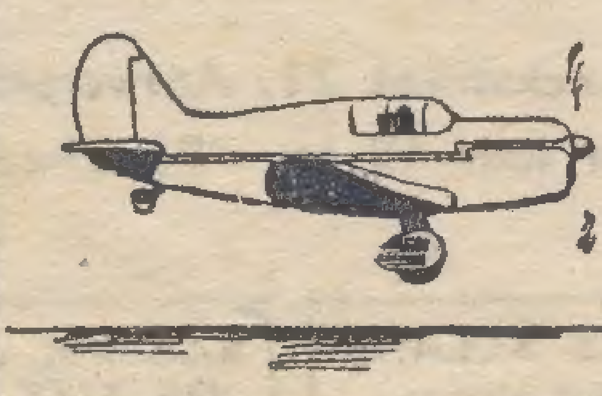
BOB.

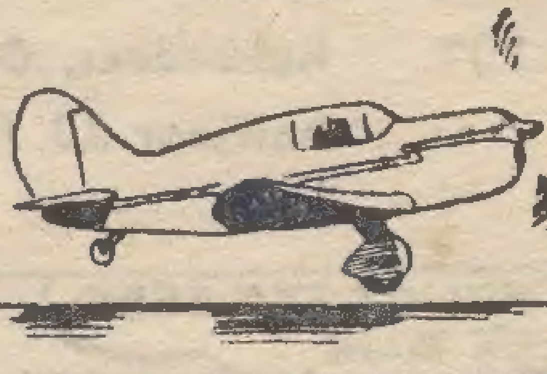
WIJ LEEREN VLIEGEN...

DE VERDWENEN DIEF

Flup achtervolgt een zeeman, die zich aan een diefstal heeft schuldig gemaakt. Hij ziet den man in een herberg verdwijnen. Onmiddellijk wordt het huis omsingeld en dan stapt Flup de herberg binnen. Hier vindt hij vier zeelieden. De herbergier beweert, dat er de laatste twee uur niemand de gelagzaal verlaten heeft. De vier anderen verklaren zich onschuldig. Maar Flup heeft den dief gauw geknipt. Wie is de schuldige?

Van links naar rechts: Pieter, Pol, Jef, Max.

DE BAARD EN DE KALE

Stil, rakkers, stil... hooren jullie dat eigenaardig gerucht niet, dat van de plaats naast mijn kamertje lijkt te komen? Het is Piet Kwabbernoot. Wat die kerel de laatste dagen uitvoert, weet ik niet, maar hij is met geen oogen meer te zien. Hij sluit zich op! En wanneer iemand hem toch ontmoet en schalks vraagt: « hoe gaat het, Pietje? », dan antwoord hij heel geheimzinnig: « Ik oefen mij in het buikspreken » Rakker **STALEN SPIER** uit Aalst wenscht daar wat over te vernemen! Jullie weten allemaal, hé, rakkers, dat Snuffeltje zich alleen aan het wetenschappelijke houdt en daarom zei hij tegen onzen Kwabber: « Dat kan niet! » Maar hij kwaad: « Wat, niet kunnen?! Jij denkt zeker, alles alleen te kennen?! » En boos draaide hij mij den rug toe... Doch inderdaad, buikspreken bestaat niet, rakkers. De geheele kunst van den buikspreker bestaat er in, de natuurlijke stem zoodanig te wijzigen, dat zij schijnt uit de diepte en zelfs uit de... verte te komen. Daarom geven de buiksprekers aan hun « buikstem » een doffen klank. Ha, wie kent ze niet, die leuke kerels-met-hun-pop...? Wie keek er niet met fonkelende blikken naar den sprekenden poppenkop? Zoo waren Piet Kwabbernoot en een hem gelijkwaardige vriend naar een bonten avond geweest, waar een buikspreker optrad, die veel succes had. 's Anderendaags ontmoeten de twee halve garen (hij hoort het toch niet!) mekaar: « Zeg, Kwabbernoot, die kerel « buiksprak nogal eens, hé? » — « Wablief? Wat sla je daar uit?... Buiksprak? Hij « sprak buik » zeker, antwoordde onze Piet. Scheidbaar, man: Ik spreek buik, gij spreekt buik, hij... heeft buik gesproken! » — « Onmogelijk! Ik buikspreek, jij buikspreekt, en ik heb gebuiksproken!!! Onscheidbaar! » En ruziemakend (die Kwabbernoot is 'n echte, hoor!) het werkwoord « buikspreken » vervoegend, verdwenen zij in de verte... In plaats van even Snuffeltje te raadplegen, die zou gezegd hebben: Het werkwoord buikspreken bestaat alleen in de onbepaalde wijs! Wat echter nog gekker moet zijn, dan Piet Kwabbernoot's dialoog (= samenspraak), is het volgende: Twee buiksprekers staan, in oorlogstijd, op het achterplatform van een tram. En de eene buik spreekt tegen den andere: « Ik heb dezen morgen nog spek gegeten ». En de andere antwoordt: « Vijf frank, als ik eens aan je adem mag ruiken! »

Kom, Snuffel, het is volstrekt noodig, dat je ernstiger wordt. Vertel dus maar 'ns gauw wat over de samenstelling der lucht, dat zal je beter staan. Welnu, rakkers, de lucht bevat gemiddeld 20 % zuurstof en 80 % stikstof. Doch in 1894 ontdekten de scheikundigen Lord Rayleigh en Ramsay, dat de stikstof niet geheel zuiver was en ook nog argon bevatte, een edelgas (dit is een gas, dat zich met niets verbindt). Nog 'n dieper onderzoek bracht het bestaan van een reeks edelgassen, die heel zeldzaam zijn, aan het licht: helium, neon, krypton en xenon. Om jullie nu even duidelijk aan te toonen, hoe zeldzaam deze gassen zijn, rakkers, wil ik jullie zeggen, dát een kamer van 5 meter bij 5 meter en vier meter hoog (inhoud 100 kub. meter) 80 kub. m. stikstof, bijna 19 kub. m. zuurstof, 1 kub. m. argon, twee liter neon, een halven liter helium... en slechts 5 kub. cm. krypton en ½ kub. cm. xenon bevat! Ben je nu tevreden over mij, beste Stalen Spier?

En nu we toch in het ernstige wetenschappelijke hoekje zitten, waarom niet meteen aan **SAM DAWSON** uit Roselare wat over den grooten vorscher Roald Amundsen verteld? Den 16en Juli 1872 werd hij geboren en was oorspronkelijk bestemd om geneesheer te worden. Doch door de lezing van Franklin's ontdekkingsreizen ontwaakt in hem het verlangen om poolreiziger te worden. Van 1897 tot 1898 neemt hij deel aan de Belgische Zuidpoolexpeditie der « Belgica » met baron de Gerlach. Hij verwerft het brevet als scheepskapitein, maar wilskrachtige werker als hij is, stelt hij zich niet tevreden en studeert te Hamburg verder metereologie (weerkunde) en aardmagnetisme. In 1909 besluit hij tot een Noordpoolexpeditie, maar de tijding, dat Peary deze Pool in April ontdekte, verraste hem zeer. In 1911, in de maand December, ontdekt hij de Zuidpool. Van 1918 tot 1922 probeert Amundsen zich, op zijn eigen gebouwde boot, de « Maud », naar de Noordpool te laten drijven. Deze poging mislukt echter. Toch geeft hij den moed niet op. Nieuwe grootsche plannen koestert hij. Hij leert vliegen en in 1923 en 1925 doet hij pogingen om per vliegtuig de Noordpool te bereiken. Natuurlijk, rakkers, dat je zooiets allemaal maar niet kunt betalen van je Zondagsche spaarcenten! Een rijke Amerikaan, Ellsworth, hielp hem financieel. Welnu, met twee vliegtuigen landt hij op 300 kilometer van de Noordpool. Een vliegtuig moest achtergelaten worden. Met het Italiaansche luchtschip « Italia », in « Norge » omgedoopt en bestuurd door den Italiaan Nobile, onderneemt hij van 11 tot 13 Mei 1926 een poolreis van Spitsbergen naar Alaska. Tot hij in 1928 gaat zoeken naar het afgedreven deel van Nobile's expeditie. Amundsen was per vliegtuig en moet jammerlijk in het eeuwige ijs omgekomen zijn.. Hij leefde als 'n reus en stierf als een held, zijn leven offerend om dat van zijn vriend Nobile te redden. Rakkers, bij zulke mannen kunnen wij allen nog wel wat leeren, hé? Meer dan bij die lawaaierige Far-Westmannen, **ZORRO I** uit Antwerpen. Als ik nog eens veel plaats heb, zal ik er wel eens een woordje aan riskeeren, hoor! Ik geloof echter niet, dat die James Buster Hickok zoo'n beroemdheid is, hoor! Zelfs mijn dikste boeken reppen er geen woordje over... En nu we het toch over de Noordpool hadden, zullen we **MONTANA KING** uit Bornem maar even vertellen, hoe en van wat de Eskimo's leven. Deze volksstammen bewonen Groenland, Labrador, de oevers en eilanden van de Hudsonbaai en het Noordpoolgebied van Noord-Amerika. Hun geelachtige huid, hun dikke, zwarte, rechte haren, hun kleine platte neus, hun spleetoogen, maken van hen, voor ons althans, weinig aantrekkelijke Mongoolsche typen. Hun levenswijze was enkele jaren terug nog zoo primitief (= eenvoudig, gebrekkig) als in het steenen tijdperk. Zij gingen — en gaan nog dikwijls — gekleed in dierenvellen (beer, rendier, hond). Mannen en vrouwen droegen dezelfde kleedij (lange jas en lange broek). Om in zee te duiken en te zwemmen trokken ze lederen kleeren aan... of soms ook kleeren gemaakt uit de ingewanden (darmen) van visschen! Om hun oogen tegen het verblindende licht van sneeuw en ijs te beschermen, maakten ze gebruik van houten brillen, die, in plaats van glazen, houten plaatjes met een kleine spleet in, bevatten. Hun woning verschilt naargelang het seizoen. In den zomer leefden de Eskimo's in tenten van zeehondenhuid, in den winter betrokken zij half in den grond, ijs of sneeuw ingegraven holen, die ze verlichtten en verwarmden met 'n rookend en kwalijk riekend vischolievuur... De elementairste (= eerste) begrippen van hygiëne (= gezondheidsleer) waren hun vreemd, alle mogelijke afvalproducten lieten ze in hun woning rondslingeren, en wasschen deden ze zich... nooit!!! Dat was daar dus het ideaal voor sommige (gelukkig heel zeldzame!) rakkertjes... Hun voedsel verschaften deze achterlijke lieden zich door de jacht en de vischvangst. Wie las er nog nooit hun jachtverhalen? Met meesterlijke kracht en juistheid werpen zij den harpoen (lange werpspies met weerhaak, vooral voor walvischvangst). Met groote behendigheid bewegen ze zich voort in hun kleine kajak's (roeibootje van dierenhuid over een houten geraamte met baleinen getrokken). Wie droomde er nooit, ééns meegevoerd te mogen worden in hun machtige sleden, door heele slierten trouwe honden getrokken, de zweep knallend weerklinkend over de eeuwige ijsvlakten? Koning noch keizer, noch eenig gouvernement (= bestuur) bezaten zij: elk familiehoofd was heer en meester over zijn bloedverwanten en had van niemand bevelen te ontvangen. Heilige vrijheid?! Neen, treurige onwetendheid van deze arme heidenen, die het als een kinderlijke plicht aanzaken, hun ouders, als ze oud en versleten waren, te... wurgen! Wat hebben onze moedige missionarissen daar nog heel wat werk voor den boeg, bij deze wilde Eskimo's, die als eenig geloof het vertrouwen in hun toovenaars kennen! En niettegenstaande dit alles, rakkers, vertoont dit volk een diepen aanleg voor teeken- en beeldhouwkunst Hun artistieke bedrijvigheid, evenals bij de Indianen en de negers b. v., onderging nog niet de dikwijls schadelijke, schoolsche invloeden van bij ons. Zij is nog frisch-natuurlijk. Ha, rakkers! Weten jullie, wat eigenlijk de naam Eskimo zeggen wil? Het is een Indiaansch woordje, dat van de Noord-Amerikaansche Indianen voortkomt en dat ik vroeger reeds uitlegde! Ja, Montana King, jij hebt niet te klagen, hé?

Maar nu rollen wij gauw onze matten in Alaska en we trekken naar de Vereenigde Staten, waar wij voor **VAN SAN VICTOR**, ook uit Bornem, even met de gauwte een dikke 115.800.000 zielen tellen. Vlug nu naar Brazilië, waar, op onze vingers geteld, 30.700.000 inwoners zijn. Doch, rakkers, het is gelijk, waar we zijn, overal op onzen aardbodem heerscht de aantrekkingskracht der aarde, clubleider **GENOTRIE** uit... Hottentottenland (steeds jullie briefjes met plaats en datum beginnen!) Newton ontdekte de algemeene wet der aantrekkingskracht, die op elk hemellichaam bestaat. Daarom is het, dat deze lichamen in ellipsvormige banen om andere bewegen, en niet uit het hemelruim vallen. Hoe wonderbaar is Gods schikking toch! Welnu, de machtige Newton (Engelsch natuur-, sterren- en wiskundige, geboren in 1643 te Londen en er gestorven in 1727) ontdekte, dat, hoe grooter de massa der lichamen is, hoe grooter de aantrekkingskracht is. « De aantrekkingskracht is evenredig met de massa der lichamen », zei Newton. Maar hij vervolgde: « En zij is omgekeerd evenredig met het vierkant van hun afstanden », wat hierop neerkomt, dat, hoe verder het lichaam zich bevindt, hoe kleiner (en dit wel de afstand in 't vierkant) de aantrekkingskracht wordt. Ja, rakkers, al onze bewegingen, al onze werktuigen, gebouwen, enz., berusten op de aantrekkingskracht der aarde. De bewegingen der maan hangen zelfs van haar af! Zooveel zou Snuffeltje over deze kracht kunnen verklappen! Maar onze rakkers kunnen in hun natuurkundeboek ook heel wat leeren. Lees maar eens wat over de « valwetten »! Zeg, rakkers, nu moest die zwaartekracht eens niet bestaan. Zie je ons al rondzweven in de onmogelijkste houdingen? Wat al botsingen zouden er gebeuren, wanneer er eens een windje kwam! Maar... zou er wel wind zijn? Om te besluiten: wij kunnen niet zonder de aantrekkingskracht der aarde, zooals wij het moeilijk zonder Nonkel Rik's Poppenkast kunnen stellen! Die goeie Nonkel Rik. Hij verdient allen lof, hé, rakkers.? En zie eens, alle Robbedoesrakkers krijgen 0,50 fr. vermindering op vertoon van hun lidkaart. Natuurlijk alleen op werkdagen, zooals dat trouwens altijd en overal voor gunsttarieven het geval is. Iets waar onze rakkers stellig nog liever zullen komen dan in Nonkel Rik's Poppenkast, is zeker wel... de hemel! Want zie eens, ze eten daar zoo maar rijstpap van echte volle melk — geen standaard, hoor! En met gouden lepels! Hm, wat moet dat lekker wezen, hé, **BERENKLAUW** uit Mechelen-aan-Maas?! De engeltjes nemen melk en rijst (één koffiekop per liter), dat laatste moet een zaadkorrelachtig product zijn, uit het Oosten komende, hetwelk hemelsche smaken op je tong legt! Zij brengen het goddelijk mengsel op een der gloeiendste sterren aan den kook, er goed (tegen het aanbranden) met het zwaard van Sint Maarten in roerend. Daarna laten ze de pap op de maan koud worden en strooien er van dien lekkeren, voorhistorischen, donkeren, bruinen suiker op... De hemel is de onze, vivat het goei bier!

Ja, rakkers, jullie moogt het mij niet kwalijk nemen, dat ik van den hemel op het bier spring. Het is **WITTE BEER**, die mij verplicht te zeggen, dat de planten, die in het bier gebruikt worden, zijn: mout (d. is gekiemde gerst, tarwe of maïs) en hop, die dient om het bier zijn aangenamen smaak te geven. Hop kweekt men vooral in Vlaanderen, Duitschland, Tsjecho-Slowakije, Engeland en U. S. A. (= Vereenigde Staten van Amerika). Gerst, tarwe en maïs, dat weet je wel, hé? Zoowat overal, alleen dat maïs naar warmere landen (Italië, Roemenië o. a.) vraagt.

En nu met de snelheid van een snelboot, die wel 20 knoopen en meer per uur afleggen kan, **DUIKENDE VALK** uit Boom, vooruit! Ha, je weet niet, wat 'n knoop is? Een knoop of zeemijl is 1852 m. Reken dus maar uit! De grootste diepte door een duikboot bereikt is niet geweten... Oorlogsgeheim, hé? Maar de grootste snelheid van een auto is... meer dan 100 m. per seconde! En nu nog gauw aan **ROODE RUITER 11125** uit... Chineeschen Kongo verteld, dat elken brief steeds **volledig** adres, datum, naam en deknaam moet bevatten. Tot slot bedanken wij **BLAUWE SPERWER**, ook uit den Chineeschen Kongo!!! - voor zijn leuk gedicht (jammer, dat het wintert in onzen knollentuin!) en een onbekenden rakker uit een onbekend land, voor zijn geteekende blauwe-aap-geschiedenis.

Welkom, **PATE DARVIN** uit Kortrijk! Kijk maar eens bij het clubnieuws, hoor! — Maar wat flinke voetballers zijn dat daar te Koekelare! **JAN IJZERENTAND** haalt er alle eer van en in 't vervolg zal ik jullie voetbaluitslagen onder 't clubnieuws vermelden. Neen, zoo voetballen kan Snuffeltje niet, en daarom kruipt hij beschaamd in z'n hokje... tot de volgende week.

Jullie toegenegen **SNUFFELTJE.**

CLUBNIEUWS

Al de rakkers van Kortrijk (Volksplaats en omliggende straten) begeven zich naar Willy Van Damme, Wagenmakersstraat 45, want er zal een club gestichten worden: haasten jullie je, mannen!

Raymond Coorens, Vrijheidstraat 52 uit Assebroek-Brugge, wenscht te correspondeeren met rakkers uit zijn omgeving.

Wie bezorgt er aan rakker M. Guns, Tombergstraat, 23, St.-Lambrechts-Woluwe, het adres van een club, die er een leeszaaltje en 'n speelzaal op nahoudt en die aan sport doet?

En hier volgen de uitslagen van het tornooi, ingericht door de « Sterke Buffels » uit Koekelare:

B. L. Langenhoek—S. B. Lavendee	0-3
Sportkring P. A. — W. K. Mokker	3-1
Sportkring P. A. — S. B. Lavendee	1-1
W. K Mokker — B. L. Langenhoek	13-1
S. B. Lavendee — W. K. Mokker	2-0
Sportkring P. A. — S. B. Lavendee	2-1
B. L. Langenhoek — W. K. Mokker	0-8

Rangschikking

Sterke Buffels Lavendee	4	2	1	1	7	2	5
Sportkring Puidsarmoe	3	2	0	1	6	3	5
Witte Kaproenen Mokker	4	2	2	0	21	4	4
B. L. Langenhoek	3	0	3	0	1	24	0

DE BLAUWE SPERWER

DE AVONTUREN VAN ROBBEDOES

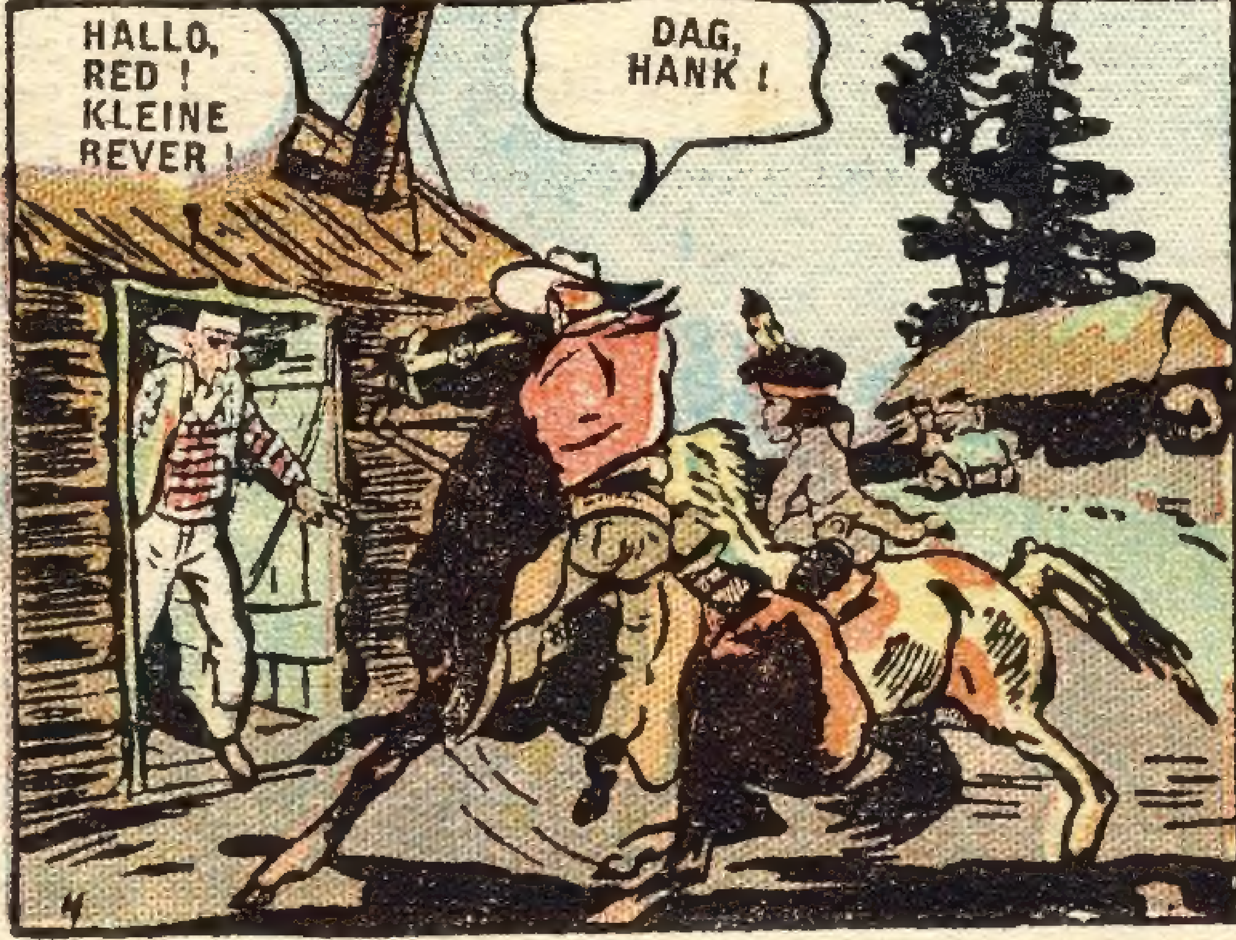
DE ROODE RUITER

(Vervolgt.)

(Zie vervolg op de laatste bladzijde.)

DE PELSJAGERS VAN DEN ARKANSAS

door G. AIMARD

— Over welk kwaad hebt ge het ? vroeg de jager, die reeds begon ongerust te worden.

— Stel u voor, vervolgde de dokter rustig, dat de wetenschap me zoo in beslag neemt, dat ik er meermalen het eten en drinken bij vergeet. Des te gemakkelijker, nietwaar, vergeet ik de opdrachten, die men mij soms toevertrouwt.

— Ter zake ! Ter zake ! riep de jager ongeduldig.

— Nu ja, de zaak is heel eenvoudig. Bij het aanbreken van den dag heb ik het kamp verlaten om me naar uw hut te begeven. Maar toen ik hier kwam, werd ik zoo in beslag genomen door de ontelbare zeldzame planten, die mijn paard onder zijn hoeven vertrapte, dat ik mijn opdracht heelemaal vergat. Ik hield eerst stil om een plant uit te rukken, vervolgens bemerkte ik een ander, die nog in mijn plantenverzameling ontbrak, en toen weer een ander, zoodat ik er heelemaal niet meer aan dacht, u te bezoeken. Ik was zoozeer door mijn opzoekingen in beslag genomen, dat uw onverwacht verschijnen daarstraks zelfs niet in staat was, mij mijn opdracht te herinneren.

— Dus zijt gij bij zonsopgang uit het kamp vertrokken ?

— Ja.

— Weet ge, hoe laat het nu is ?

De geleerde keek naar de zon.

— Ongeveer drie uur, zei hij, maar ik herhaal u, dat het van weinig belang is. Nu ge echter toch hier zijt, kan ik u wel mededeelen, wat dona Luz me bevolen had, u te zeggen. Ik hoop, dat daarmee alles in orde is.

— God geve, dat uw nalatigheid niet de oorzaak zal worden van een vreeselijk ongeluk ! zei de jager met een zucht.

— Wat bedoelt ge ?

— Ge zult het weldra weten. Ik hoop, dat ik me vergis. Spreek nu. Ik luister.

— Het was een gril van dona Luz.

— Dus heeft dona Luz u naar mij gezonden ?

— Juist.

— Dan is er iets ernstigs in het kamp voorgevallen ?

— Inderdaad. Het zou veel ernstiger kunnen zijn dan ik aanvankelijk had vermoed. Ik zal u de geschiedenis vertellen : Vannacht is een van onze gidsen...

— Babbelkous ?

— Juist. Kent ge hem ?

— Ja. Vertel verder.

— Wel, het schijnt, dat die man met een ander bandiet van zijn soort een samenzwering tegen ons had gesmeed. Waarschijnlijk om het kamp aan de Indianen over te leveren. Dona Luz heeft toevallig de heele samenspraak van die twee schurken afgeluisterd en op het oogenblik, dat ze voorbij haar wilden gaan om het kamp te verlaten, heeft ze twee pistoolschoten op hen gelost.

Heeft ze hen gedood ?

— Jammer genoeg niet. Een van hen is kunnen ontsnappen, hoewel hij erg gekwetst moet zijn.

— Wie is het ?

— Babbelkous.

— Verder.

— Toen heeft dona Luz me bezworen, me naar u te begeven en u te zeggen... wacht eens, wat is het nu ook weer, zei de geleerde en trachtte zich de woorden van het meisje te herinneren.

— Zwarte Eland, het is zoo laat ! onderbrak de jager hem levendig.

— Dat is het ! Heelemaal hetzelfde, riep de geleerde uit, terwijl hij verheugd de handen wreef. Het lag op mijn tong en ik kon het niet zeggen. Ik moet u bekennen, dat die woorden me erg duister en geheimzinnig voorkomen en dat ik er niets van begreep. Maar gij zult me nu uitleg geven, nietwaar ?

De jager greep hem hardhandig bij den arm en terwijl hij zijn gelaat dicht bij dat van den geleerde bracht en hem met vlammende oogen aankeek, riep hij :

— Dwaas ! Waarom zijt ge mij niet onmiddellijk komen opzoeken, in plaats van uw tijd te verliezen met uw kinderachtige liefhebberij ? Uw nalatigheid kan misschien den dood van al uw vrienden ten gevolge hebben.

— Zou dat mogelijk zijn ?... riep de dokter ontzet uit, zonder aandacht te schenken aan het hardhandig optreden van den jager, die hem flink door elkaar had geschud.

— Dona Luz had u met een zending belast, die over hun leven of dood zou beslissen, dwaas dat ge zijt ! Wat nu gedaan ? Misschien is het te laat !

— O, zeg dat niet ! riep de geleerde ontroerd uit. Ik zou van wanhoop sterven, als dit waar was.

De arme man brak in een stroom van tranen uit en gaf blijk van een oprecht berouw en droefheid.

Zwarte Eland zag zich verplicht, hem te troosten.

— Komaan, mijn beste dokter, schep moed ! zei hij op zachteren toon. Misschien is alles nog niet verloren.

— Als ik de oorzaak zou zijn van zoo'n groot onheil, zou ik het niet overleven !

— Gedane zaken nemen geen keer ! We moeten er van maken wat er nog van te maken is, zei de pelsjager wijsgeerig. Ik zal probeeren hen te hulp te komen. Goddank ben ik niet zoo heelemaal alleen, als menigeen denkt. Ik hoop binnen eenige uren een dertigtal van de beste schutters uit de prairie bij elkaar te kunnen trommelen.

— Ge zult hen redden, nietwaar ?

— Dat wil zeggen : ik zal alles doen wat er in mijn vermogen is om hen te redden en, met Gods hulp, zullen we slagen !

— Moge de hemel u verhooren !

— Amen ! zei de jager godvruchtig en hij sloeg een kruis. Luister nu, ge keert naar het kamp terug.

— Terstond !

— Maar nu in geen geval nog tijd verliezen met bloemen of planten uit te trekken, nietwaar ?

— Dat zweer ik u ! riep de geleerde met komische wanhoop uit.

— Goed zoo. Dat is dus een uitgemaakte zaak. Ge gaat de juffrouw geruststellen en ook haar oom. Zet hen aan om op hun hoede te zijn en in geval dat ze aangevallen worden, een krachtdadigen weerstand te bieden. Zeg hun ook, dat goede vrienden hen weldra zullen te hulp komen.

— Ik zal het hun zeggen.

— En nu te paard en in galop naar het kamp.

— Wees gerust ! Maar wat gaat gij doen ?

— Bekommer u niet om mij. Ik zal intusschen niet werkeloos blijven. Tracht slechts zoo vlug mogelijk uw vrienden te bereiken.

— Over een uur ben ik bij hen !

— Goeden moed en veel geluk ! Vooral, wanhoop niet !

Zwarte Eland liet den teugel van het paard los, dien hij gedurende het gesprek gegrepen had, en de geleerde vertrok in vollen galop. De goede man was dit zeker niet gewoon, want hij had de grootste moeite om in het zadel het evenwicht te bewaren.

De pelsjager keek hem een oogenblik na. Dan wendde hij zich om en drong met groote stappen in het woud.

Hij kon nauwelijks tien minuten op weg zijn, toen hij zich tegenover nô Eusebio bevond, met voor zich op zijn rijdier de nog steeds bewustelooze moeder van Edelhart.

Deze ontmoeting was voor den pelsjager een meevaller. Hij maakte van de gelegenheid gebruik om aan den ouden Spanjaard nauwkeurige inlichtingen te vragen over Edelhart. En de oude dienaar stelde hem vlug op de hoogte.

Daarna begaven de twee mannen zich naar de hut van den pelsjager, waarvan ze niet ver verwijderd waren.

Daar wilden ze de moeder van hun vriend voorloopig onderbrengen.

V.

Het Verbond

Nu moeten we tot Edelhart terugkeeren. Nadat hij ongeveer een dozijn minuten had gemarcheerd, zonder zich zelfs de moeite te hebben gegeven om een van die talrijke paadjes te volgen, die de prairie in alle richtingen doorkruisen, bleef hij staan. De jager zette den kolf van zijn geweer op den grond. Dan tuurde hij nauwlettend in alle richtingen rond en spitste zijn ooren. Hij luisterde naar de talrijke geluiden van de wildernis, die voor een man, die het leven der prairie kent, allen een beteekenis hebben. Waarschijnlijk was hij over het resultaat van zijn waarnemingen tevreden, want driemaal achtereen met gelijke tusschenpoozen, liet hij het gekras van een kraai hooren. Hij deed dit zoo natuurlijk, dat verscheidene van deze vogels, die in de dichte boomen verscholen zaten, hem terstond antwoordden.

Nauwelijks had hij den derden kreet uitgestooten, of het woud, dat tot dan toe stil en in een volstrekte eenzaamheid gedompeld scheen, werd als bij tooverslag levendig.

Van alle kanten verschenen jagers tusschen het struikgewas en het hooge gras. Daar hadden ze zich verborgen gehouden. Het waren allen mannen met energieke trekken en een eigenaardige kleedij. In een oogwenk vormden ze een dichten kring rondom den jager.

Het toeval wilde, dat de twee eerste gezichten, die Edelhart opmerkte, die van Zwarte Eland en nô Eusebio waren. De twee mannen stonden nauwelijks enkele passen van hem af.

— Ha ! zei hij en reikte hun hartelijk de hand, nu begrijp ik alles, vrienden. Dank u, duizendmaal dank voor uw hartelijke, welgemeende hulp. Goddank heb ik die hulp niet meer noodig

— Des te beter ! zei Zwarte Eland.

— Ge zijt er dus in geslaagd om uit de klauwen van die verwenschte Indianen te ontsnappen ? vroeg hem de oude dienaar belangstellend.

— Spreek geen kwaad van de Comanchen, antwoordde Edelhart glimlachend, ze zijn nu mijn broeders.

— Meent ge dat ernstig ? vroeg Zwarte Eland levendig. Staat ge werkelijk op goeden voet met de Indianen ?

— Komt, ge zult er u met eigen oogen van kunnen overtuigen, vrienden. De vrede is hersteld tusschen hen en mij. Indien ge er iets voor voelt en er in toestemt, zal ik u allen aan hen voorstellen.

— Op mijn woord ! In de huidige omstandigheden kon ons geen grooter geluk te beurt vallen, zei Zwarte Eland. En aangezien gij vrij zijt, zullen we ons met andere menschen bezig houden, die op het oogenblik in groot gevaar verkeeren en onze hulp ongetwijfeld groot noodig hebben.

— Wat wilt ge zeggen ? vroeg Edelhart benieuwd en belangstellend.

— Ik wil zeggen, dat dezelfde menschen, die ge eens een grooten dienst hebt bewezen tijdens den prairiebrand, op het oogenblik door een bende roovers omsingeld zijn. Misschien zelfs zijn de bandieten reeds tot den aanval overgegaan.

— We moeten hun te hulp komen ! riep Edelhart met een ontroering, die hij niet meer meester was.

— Drommels ! Dat is juist onze bedoeling ! Maar we wilden u eerst bevrijden, Edelhart. Gij zijt de ziel van onze vereeniging... zonder u zouden we niets goeds meer kunnen uitrichten.

— Dank u, vrienden, maar zooals ge ziet, ben ik nu vrij. Er is dus niets meer, dat ons weerhoudt om te vertrekken.

— Pardon, hernam Zwarte Eland, maar we hebben met sterke tegenstanders te doen. De roovers, de vrijbuiters van de prairie, weten, dat ze geen medelijden mogen verwachten. Ze zullen dus als tijgers voor hun leven vechten. Hoe talrijker we dus zijn, hoe meer kans we zullen hebben om te slagen.

— Dat is waar ! Maar, wat bedoelt ge hiermee ?

— Dit : Aangezien ge in onzen naam met de Comanchen vrede hebt gesloten, zou het misschien mogelijk zijn...

— Inderdaad... Ge hebt gelijk, Zwarte Eland, onderbrak Edelhart hem levendig, ik had er niet eens aan gedacht. De Indiaansche krijgers zullen zich gelukkig achten, als we hun de gelegenheid geven om hun dapperheid en moed te toonen. Ze zullen ons met vreugde in onze onderneming helpen. Ik belast er me mede om hen die boodschap over te maken en hen te overreden. Volgt me allen, ik zal u aan onze nieuwe vrienden voorstellen.

De pelsjagers drongen dichter bij elkaar en vormden nu een gesloten troep van ongeveer veertig man.

De wapens werden met den loop naar den grond gedragen, als bewijs van vredelievende bedoelingen. En terwijl ze Edelhart op de hielen volgden, begaven ze zich allen naar het kamp der Indianen.

— Hoe maakt het mijn moeder ? vroeg Edelhart ontroerd aan nô Eusebio.

— Ze is in veiligheid. In de hut van Zwarte Eland.

— Ze maakt het toch goed ?

— Heel goed, alhoewel ze door onrust verteerd wordt, antwoordde de oude man. Uw moeder is een vrouw, die slechts met haar hart leeft. Ze is begaafd met een onmetelijken moed. De grootste lichamelijke pijnen hebben op haar geen vat. Ze voelt de wreede martelingen niet meer, die ze verduurd heeft.

— God zij geloofd ! Maar ge moogt haar niet langer in onzekerheid laten. Ge moet dien doodelijken angst van haar wegnemen. Waar is uw paard ?

— Hier dichtbij in het struikgewas verborgen.

— Neem het en begeef u terstond naar mijn moeder. Stel haar gerust en vervolgens neemt ge beiden uw intrek in de « grijsgroene rots ». Daar zal ze buiten alle gevaar zijn. Ge zult bij haar blijven, nietwaar ? Die grot is gemakkelijk te vinden. Ze ligt niet ver van de « Doode Bison »-rots. Trouwens, wanneer ge op die plaats aankomt, laat ge mijn rasteros los, die ik u toevertrouw. Ze zullen er u regelrecht naartoe brengen. Hebt ge mij begrepen ? (Wordt vervolgd.)

ROBBEDOES POSTZEGELCLUB

Nieuwe inschrijvingen :

460. Bogaerts Frans, Hovenierstraat 22, Aalst, vraagt en geeft zegels van alle landen.

461. Verkercke E., Kleine Doklaan 14, Gent, vraagt liefdadigheidszegels van België en naburige landen ; geeft in ruil zeegls van gelijke waarde, alle verschillend, en van alle landen. Geeft enkel antwoord op met weldadigheidszegels gefrankeerde brieven.

Ons medelid Nr. 445, August Bergmans uit Bree, bedankt den onbekenden Robbedoesrakker uit Genedorp, die hem een zending postzegels stuurde. Hij hoopt kennis met hem te maken en hem te Bree te mogen ontvangen.

NONKEL RIK'S POPPENKAST IN GROOT-ANTWERPEN

Wegens te kort aan brandstof worden de vertooningen te Hoboken voorloopig geschorst. Te Antwerpen en te Deurne zijn de zalen echter verwarmd.

Voor de volgende week vertoont Nonkel Rik op algemeen verzoek nogmaals

JAN ZONDER VREES

Deze vertooning gaat door :

Zondag, 17 Januari, om 3 uur, in het Poppentheater, St.-Jacobsmarkt 25, Antwerpen.

Donderdag, 21 Januari, om 5 uur, in de zaal Sporting, Herenthalsche baan 310, Deurne-Zuid.

Prijzen der plaatsen : 3 en 4 frank. Leden van een der Robbedoesclubs (R. C. of R. V. C.) hebben, op vertoon van hun lidkaart 50 ctm. vermindering op de vertooning van Donderdag.

DON BOSCO, Robbedoes Nummer Eén

LUIGI !

GIOVANNI ! IK WIST AL-LANG, DAT IK STERVEN ZOU...

BID VOOR MIJ.. IK ZAL U LATEN WETEN, ALS IK GERED

Luigi Comolo

LUIGI !... WAAR IS HIJ NU?... DIE GEDACHTE LAAT ME GEEN RUST... MAAR... WAT EEN VREEMD LICHT... !

BOSCO ! IK BEN GERED !

JA... IK HEB HET DUIDELIJK GEHOORD !... 'T WAS COMOLO !

IK HEB ZIJN STEM OOK HERKEND !

'T IS VERSCHRIKKELIJK... WONDERBAAR !...

NA DE VOLTOOIING VAN ZIJN STUDIES WORDT GIOVANNI PRIESTER GEWIJD...

WAT DENKT GE NU TE DOEN, NU... GE PRIESTER ZIJT?...

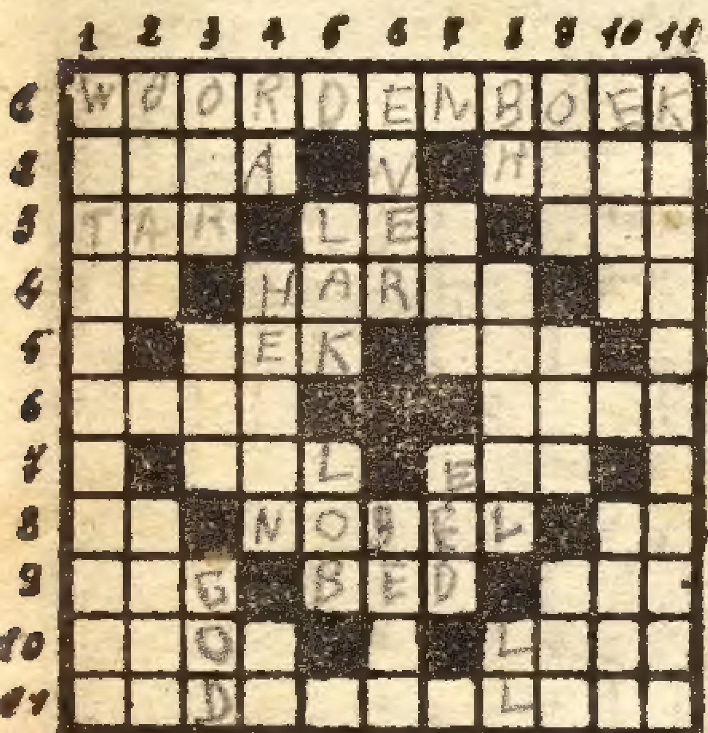
DE PASTOOR VAN CASTELNUOVO VRAAGT ME ALS KAPELAAN... IK HEB OOK EEN VOORSTEL ONTVANGEN OM HUISONDERWIJZER TE WORDEN IN EEN ADELLIJKE FAMILIE TE GENUA...

...DAT ZOU DUIZEND LIRE PER JAAR OPBRENGEN... MAAR IK VOEL ER NIETS VOOR... HET GELD TELT NIET MEE.

ZOO HOOR IK U GAARNE SPREKEN GIOVANNI !... GA RAAD VRAGEN AAN DON CAFASSO TE TURIJN...

42

ONZE KRUISWOORDRAADSELS

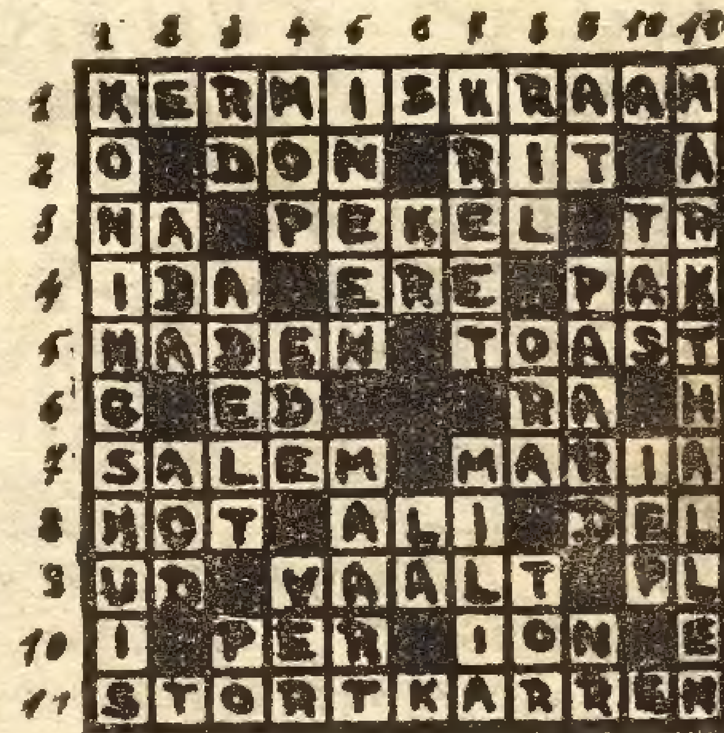
KRUISWOORDRAADSEL 201.

HORIZONTAAL :

1 : Dictionnaire. — 2 : Air, wijze. - Stroom in Duitschland. — 3 : Knaagdier (omgekeerd). - Laag schooven op den dorschvloer. - Gemeente in Henegouwen. — 4 : Voegwoord. - Vrouwenverblijf in 't Oosten. - Twee medeklinkers. — 5 : Tasch, pak. - Kast. — 6 : Getal. - Wetboek ; sleutel voor geheimschrift. — 7 : Edel. - Rivier in de provincie Utrecht. — 8 : Twee medeklinkers. - Naam van den leeuw in den Reinaert. - Volkskunst. — 9 : Tijdmaat. - Legerstede. - In Mexico om het geloof gedood kloosterling. — 10 : Havenstad in den Balkan. - Vadsige. — 11 : In gedachten verzonken, bezonnen.

VERTIKAAL :

1 : Sterk verlangen, vooral naar lekkere spijs. — 2 : Havenstad in Algerië. - Stad in Palestina. — 3 : Nakomeling. - Oceaan. - Opperwezen. — 4 : Raad. - Hoenders. - Fransch wederkeerig pers. voornaamwoord. — 5 : Zegelgom. - Helft van een boon. — 6 : Wild zwijn. - Woudboom — 7 : Dwaas. - Plechtige bevestiging. — 8 : Boterham. - Bewerk, onderhoud. - Laatstleden. — 9 : Lierdicht. - Bedrag. - Balie aan een stadhuis. — Vereert. - Ongedwongen, zelfstandig. — Lekker gebak met gedroogde vruchtjes.

OPLOSSING VAN Nr. 200.

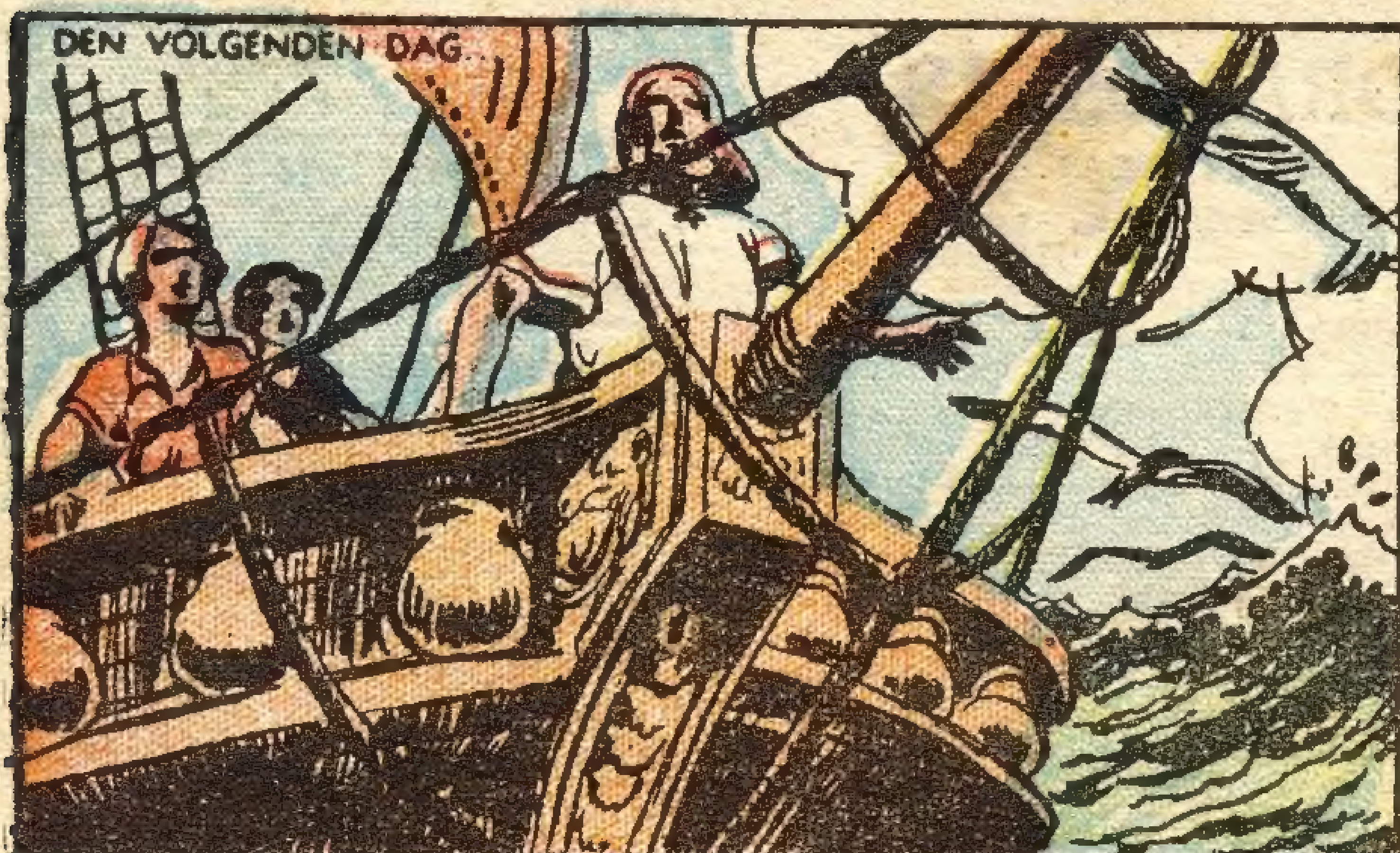

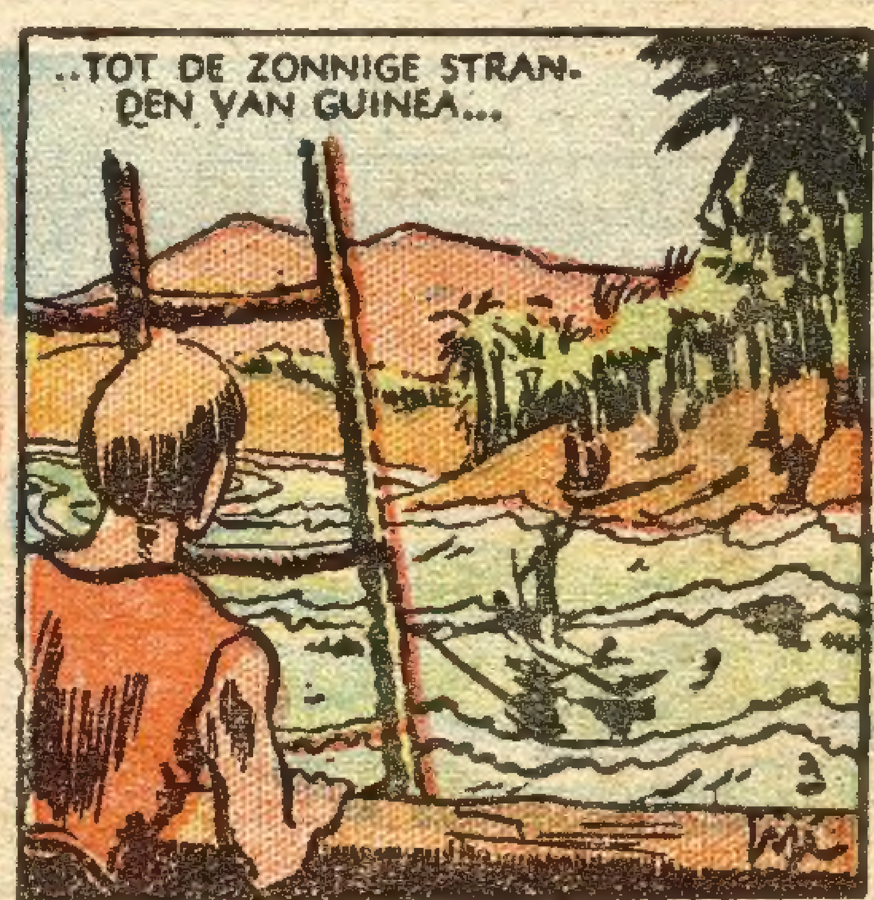

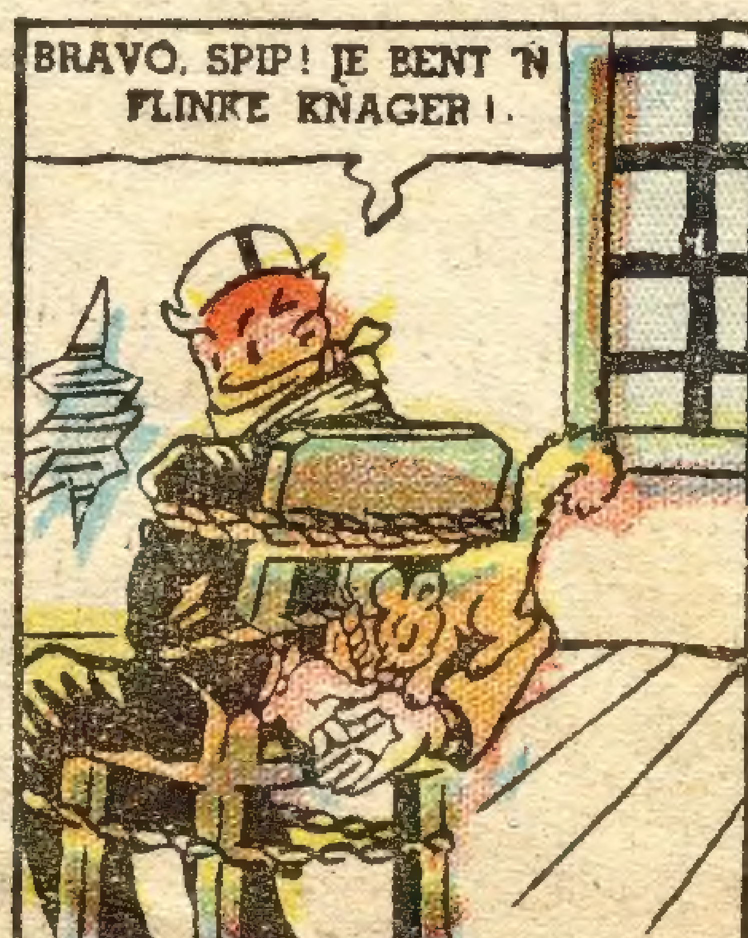

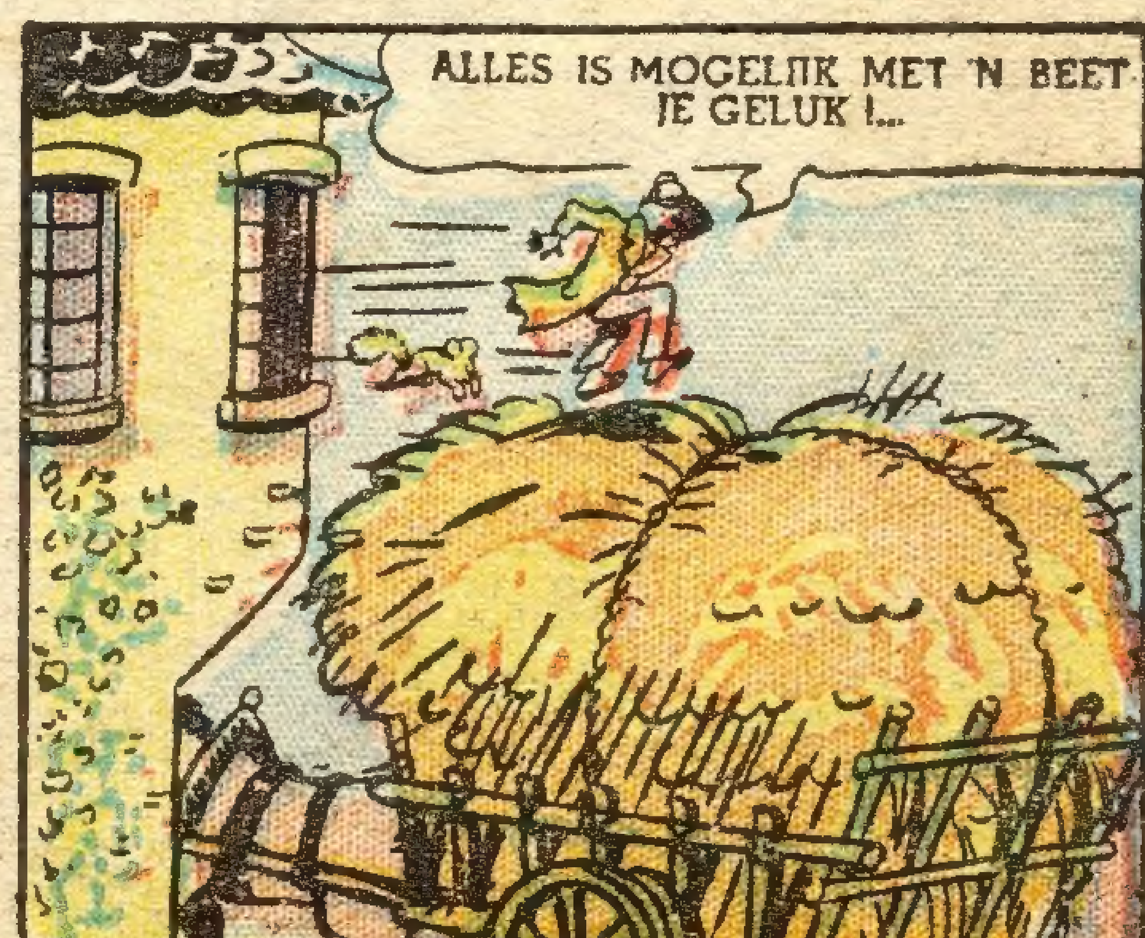

DE AVONTUREN VAN ROBBEDOES

Uitg. J. Dupuis, Zonen en Co., Ommeganckstr., 21, Antwerpen. — H. R. Antwerpen 79.317.